

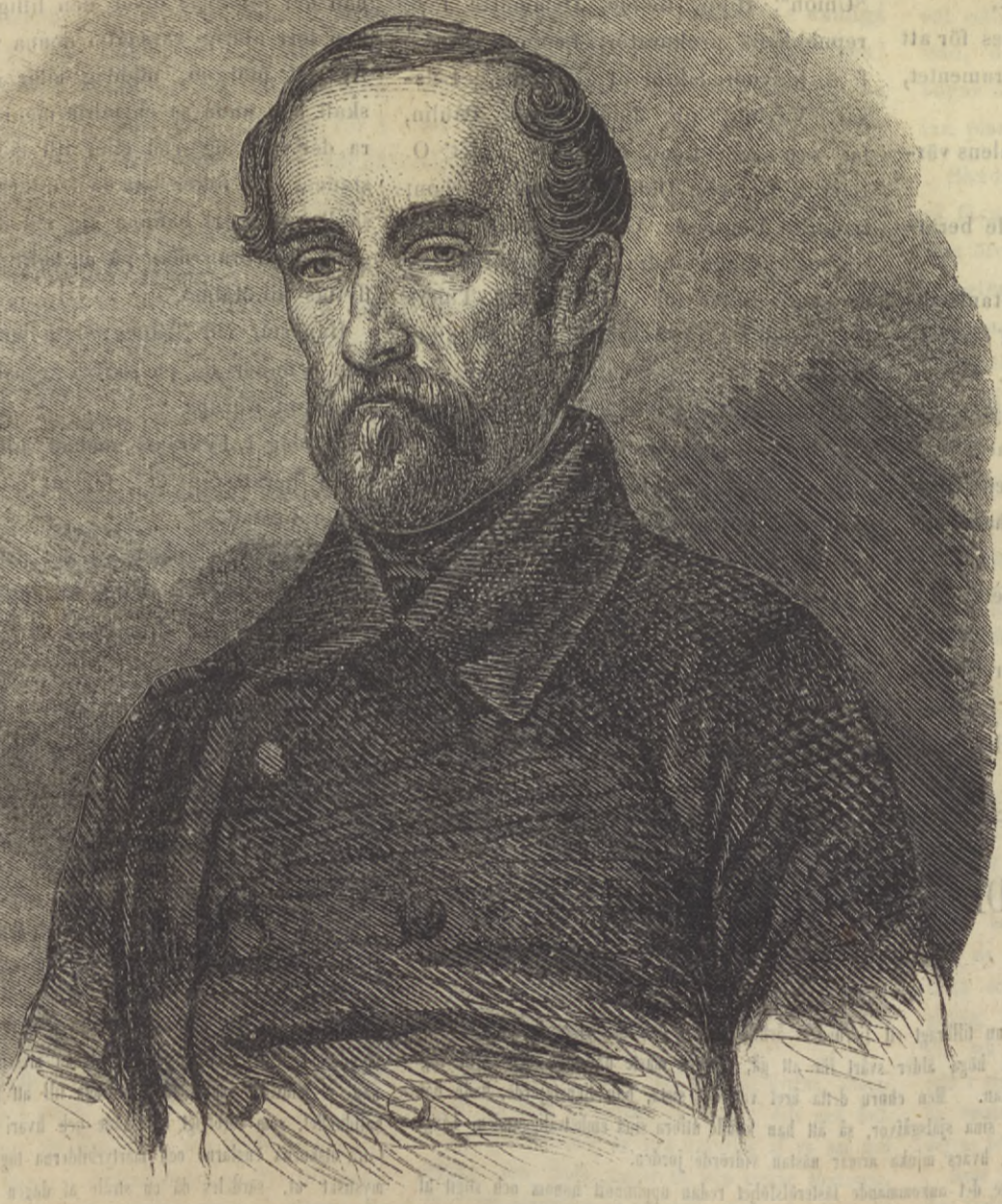
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 47. Ut kommer hvarje Söndag. **Götheborg den 22 November 1857.** Pris för år: **6 R:dr 32 sk.** B.co. **XI** årgången.

General Cavaignac.

General Cavaignac.

(Ur L'illustration.)

En sorglig händelse, som framkallat politiska minnen, omöjliga att här uppräknas, en oväntad händelse — general Cavaignacs plötsliga frånfalle — har egt rum, och för-

orsakat stor sorg, som kanske i en framtid skall kännas ännu bittrare. Vi hafva bevistat den namnkunnige affidnes likbegängelse. Frånvaron af tvenne motsatta klasser af parisiska befolkningen hafva framkallat tankar på möjligen inträffande, men

snäppa, då han gaf geväret till sin betjent, som stod bredvid honom, i det han beklagade sig öfver en häftig hufvudvärk. Förande ena handen till hufvudet, i den andra hållande sin hatt, begaf han sig mot sin boning; men efter att med möda hafva gått

föga önskvärda händelser.

Emot vår vilja återkommande till en nyligen förfluten tids historia, hafva vi frågat oss om det är nog, för att hedra denna graf, att säga det mannen, som hvilat der, gjort staten tjänster. Men vi öfverlemnade denna fråga till den historieskrifvare, hvilken i framtiden kommer att afhandla våra borgerliga tvister. Vi rekommendera likaledes till hans rättvisa reaktionens förbindelser och det dåraktiga agget af en hop, som ännu ej tyckes hafva öfvergifvit sina galna sträfvan.

Vi vilja ej bestämdt påstå detta, ehuru kanhända vår återhållsamhet missförstås.

Vi skola inregistrera händelsen, hvars enskildheter blifvit berättade i en tidning, utgifven i samma landskap, der olyckan timat. *Courrier de Sarthe* har offentliggjort följande berättelse som den har en af sina korrespondenter att tacka för:

Flée d. 29 Okt. 1857.

Herr redaktör.

I går, emellan 6 och 7 på aftonen, befann sig general Cavaignac, hvars hälsotillstånd under en längre tid varit orofande, uti trädgården vid sin egendom Ourne, belägen i denna församling; han hade just skjutit en

några steg ditåt, upptog han sin hatt, som fallit ur handen. Ett stycke längre bort tappade han åter hatten, men kunde nu ej mera upptaga den.

Hans vårdare och hans betjent, som gingo efter honom, sågo hans steg blifva allt mer vacklande och togo honom under armarne och förde honom med svårighet till förstugan der de nedsatte honom i en länstol. Generalen drog en djup suck och gaf ej något vidare tecken till lif: han har således dött af hvad man vanligen kallar ett häftigt slaganfall, förorsakadt antingen af stockning af vätskor i hjernan, eller af pulsåderbräck.

Presten, som genast tillkallades för att meddela honom det sista sakramentet, fann endast ett lik."

Liket fördes till Paris af generalens värdiga och hjeltmodiga enka.

Vi låna ur tidningarne följande berättelse om begrafningen:

Sorgdrägt bars af general Stanislaus Cavaignac, den aflidnes kusin; af öfverste Foissy, äfven en kusin och M. Firmin Cavaignac, förvaltare af kronogodsens i Tours, också slägt till den aflidne.

Derefter kom M. Aubert, den förre ståthållaren öfver Corsica samt hans båda söner.

En mängd betydande personligheter följde; bland andra: M. M. Carnot; Goudchaud; Dufaure; Pauger; Klein, förre franske ministern i München; Astrue, fabriksägare i Elsass; doktor Audiart; Hauréou; Duvergier de Hauranne; general Rulhiè-

res; Guinard; Senard; Forestier; Piscatory; Madier de Montjau; Trouvé-Chauvel; Achille Vaulabelle; Ferdinand de Lasteyrie; Jeanron; Bastide; major Poussin, f. d. chargé d'affaires i Förenta Staterna; Freslon, f. d. minister; Dubochet Dauphin, f. d. öfverste vid 7:de legionen af nationalgardet; Avril, f. d. representant; Edmond Adam; Héquet; Recurt; Gervais (från Caen); Jean Reynaud; A. Dumont, redaktör af "Estafette"; Havin, redaktör af "Siècle"; E. Pelletan; E. Texier; Albert Bizouard; B. Maurice; Alex. Rey; de Riaucey och Neychens, redaktörer af "Union"; Hipp. Belloc; Delamarre f. d. republikens prokurator; Leopold Duras, f. d. hufvudredaktör af "National"; Laisac; Vavin; Sain; Jules Simon; Paulin, far och son; Léon de Vailly; Pelet; O. Barrot; Duboys; Didier; Buchez; Corbon; Landrin; Degousée; Ch. de Lesseps; Biesta, och många andra, hvars uppräknande skulle blifva för vidlyftigt. M. Thiers ursäktade sig, i anseende till ett illamående.

Man märkte äfven en ungersk officer som bar nationaluniform.

Tåget följde generalens lik till kyrkogården Montmartre, der endast de först anlända kunde inkomma.

Intet tal hölls.

Måndagen efter Allhelgonadagen strömmade en mängd människor till kyrkogården, och generalens graf blef då bokstafligen höljd af ett berg af blommor.

—o—

Lund och Malmö.

Resanteckningar af n.

(Forts. fr. N:o 34.)

II.

Afresa från Lund. Ankomst till Malmö Skeppsdockan. "Kyssebärs backar". Det inre af Tyska Kyrkan. Bernhard Cronholm. Porträttrilaren Pettersson. Otto Lindblad. Afresa från Malmö. Ett skånskt vinterlandskap.

Om den, som blott några år varit borta från Lund, återkommer dit och under en promenad kring staden händelsevis inträffar i närheten af Klosterkyrkan, skall han der förvånas öfver den lifliga trafik, han förr aldrig varnat i denna stadsdel. Är det morgon, middag eller afton, så skall han ändå se en talrik människoskara der röra sig från eller till det inre af staden, och följer han då den förra hopen, skall han snart befinna sig vid den bangård, hvarifrån man på en halftimme förflyttas till Malmö.

Han står vid Skånes första jernväg — han befinner sig på sjelfva gränslinien till det stora Europa.

En dag i Februari månad infann sig äfven berättaren der, för att göra resan till grannstaden.

Hvilken välsignelse att vid denna årstid få med det snabba lokomotivet ila fram öfver dessa tillochmed om sommaren så enformiga fält! Det gladdde mig också ini själen, och jag kände derunder rätt lifligt, att det var ett verkligt evangelium, professor Svedelius nyligen i sitt

der de svarta likbårarne stodo och klockrepet hängde ned.

I det inre af kyrkan, derifrån en sval luft strömmade emot de inträdande, var det, oaktadt somardagens klarhet, temligen mörkt. Väl brände ljusen på altaret; men deras sken, såväl som den rödaktiga solstrimman, som genom de små bly-fönstren föll in öfver golvet och isynnerhet lekte vackert på den blanka messingsljuskronan i midten, syntes blott bidraga till att föröka det halfdunkel, som förofrigt herrskade och hvari de många i trä utskurna englarne och martyrbilderna togo sig helt mystiskt ut, särdeles då en stråle af dagen eller från altarljusen hann dit och belyste någon del af figurerna.

Den sedvanliga psalmen hade blifvit sjungen och ceremonien började, idet att båda parterna på en gång stego fram för att falla på knä. Presten hade redan utalat de orden: »Så förklarar jag er nu inför Gud och människor för ett trolofvadt par, i namn Gud faders o s. v.» — Då hörde man en djup suck genom kyrkan. Den tycktes komma uppifrån, den i halfmörkret insvepta läktaren ofvanför stora dörren; men churu hela församlingen vände sig om, kunde ingen der upptäcka någon

DE TVÅ FÄSTEQVINNORNA.

Berättelse af N. R. Östgaard.

err Just hade nu tillbragt ett fjerdedels århundrade i det besvärliga kallet och hade tillfölje af sin höga ålder svårt för att gå; därför måste han åka det korta vägstycket till kyrkan. Men ehuru detta året var det sista, han tjenstgjorde, hade han likväl bibehållit sina själsgefvor, så att han kunde utföra sina embetsäligganden. Långsamt närmade han sig nu i sin gamle schås, hvars mjuka armar nästan vidrörde jorden.

Innan prostens uppnådde kyrkporten, hade det ankommande fästerölsföljet redan upphunnit honom och stigit af hästarne. Och under vördnadsfull tystnad drogo de sig alla åt sidan för den gamle af år nedböjde herrans tjänare, då denne, vänligt nickande, gick igenom folkskaran och inåt den låga dörren till sakristian.

För ett ögonblick blef scenen ute på kyrkvallen åter rörlig och liflig under de båda sällskapernas ömsesidiga helsningar och varma lyckönskningar. De sist anlända voro nemligen efter den snabba ridten och de intagna förfriskningarne i en mycket munter och meddelsam sinnesstämning; men fästeparet i deras midt såg i sjelfva verket långt lyckligare och modigare ut än det andra, som först anländt till platsen.

Då Goro Nytröen med en glad min kom och helsade på Beret, tillhviskade denna henne ett par ord, hvarvid öfver hennes ansigte utbredde sig ett moln, som sedan ej lemnade det. Dessa ord voro utan tvifvel det lilla spörjsmålet: hvad menar du, Hans säger i dag?

Men snart hade båda lagen ordnat sig, och de begäfvos sig derefter parvis in i kyrkan genom vapenhuset,

tal vid Studentfesten förkunnat, då han yttrade de enkla orden: "De stora uppfinningarne komma sent till vårt land — men de komma dock!" —

Den redan i sig sjelf föga långvariga resan förkortades ännu mera genom de samtal, jag derunder åhörde. Ett sådant afhandlade — till större delen i föreläsningens form — jernvägar och ångmaskiner; ett annat gestaltade sig så småningom till en egendomshandel mellan tvenne väl-födda landtbrukare, af hvilka den ene utbjöd en liten gårdslott med 2½ tunnland jord för 3000 rdr banko.

Emellertid hade vi snart uppnått Sundet — för närvarande ett haf med vindlösa vågor; emedan det här så långt man kunde se, var isbelagdt. Vädret var i dag angenämt; solstrålarne lekte gladt på hafvets klara spegelyta, men sågos inom kort äfven glittra på tornspiror och hus; ty Malmö sträckte redan sin högra hand, "Östra Värnen", välkomnande emot oss, och i bakgrunden höjde sig St. Petri och Caroli kyrkor. Ännu ett par minuter — och det blef helt skumt för våra ögon: vi foro in i Malmö bangård.

Från det lärda, men glada, akademiska samhället hade jag nu plötsligen blifvit inkastad midt i en stor handelsstads brokiga hvimmel.

Hvad som här rättvisligen i främsta rummet väcker främlingens uppmärksamhet, är den nya hamn- och dock-anläggningen samt de eröfringar från hafvet, man invid denna gjort. Dessa eröfringar

sades redan uppgå till 150 à 160 tunnland jord.

Här, der vågorna ännu för några år sedan brottades med hvarandra, gå nu hundratals arbetare torrskodda. Tillochmed plogen har der redan gått fram, och säd har vuxit, der fisken nyss lekte i solskenet. Ute på dessa fält arbeta dagligen två ångmaskiner, och en såg — en cementqvarn och en bensvärt-fabrik äro der i full verksamhet.

En god del af denna f. d. hafsbotten var ännu belastad med en mängd i kaotisk oreda kringkastade stenar och liknade sålunda en af vårt lands vanliga ödemarker. Men hvilken skillnad dock! Här, ligger under och mellan stenarne en fet lera och hvartåt man derifrån ser, rör sig lifvet i mångskiftande vexling. Den rymliga hamnen med sin skog af master, hvilken sträcker sig ända inemot stadens hus — de sednares vidt utbredda massor, "Slottet", kyrkorna och de kolossala fabrikkorstenarne — allt häntyder på att vi här ingalunda befinna oss i ödemarken, men väl inom en med hvarje dag tillväxande stads område.

Mig påminde denne stad speciellt om Göteborg. Man har här också — liksom å sistnämnde plats — en vidsträckt promenad, hvilken förer tanken till Göteborgs herrliga alléer; ehuru den likväl icke på långt när kan med dessa sättas i jembredd.

Föröfrigt ega Malmös närmaste omgifningar visst intet jemförligt med det stolta

Göteborgs; — man har visserligen Öresund med sina många seglare, en god tid af året; man ser Köpenhamns tornspiror i fjerran dyka upp ur vågen; men åt landsidan är landskapet deremot så mycket enformigare.

Dock öfverträffar detta åtminstone Lunds omnejd i behag — särdeles om man betraktar det söderut, då man derpå väl kan tillämpa hvad Sjöborg yttrat derom i sin "Skånes Historia".

"Den, som vill se en stor slättbygd i sin fullkomligaste fägring", — säger han — "bör kasta ögat öfver de sköna, rika och väl odlade trakter närmast omkring Malmö stad, den tid då säden och de brokige ängar ännu visa sina friska färger emellan planteringar och vackra lustgårdar."

Skada blott att denna trakt skall hafva så få upphöjda punkter, från hvilka man kan öfverskåda all den nyssnämnda herrligheten. Den i detta hänseende tack-sammaste platsen torde vara å den straxt utom staden belägna, föga ansenliga höjden "Kyssebärsbackar" *).

För 540 år sedan hade man från denna höjd ej kunnat upptäcka någon stad, der det nuvarande Malmö är beläget. På den platsen såg man nemligen då endast

*) Rörande upphöjningen till denna höjds namn hafva de lärde spekulerat både hit och dit. Nyssnämnde Sjöborg påstår att det bör heta "Kejsbjers"-backar af ordet "kesa" eller "kejsa" (utkora, välja), emedan det ryktbara Knuts-gillet här fordom, 4 Maj, skulle "kejsa" sig en Majgrefve, hvilken, dagen till ära, skulle bestå 3 tunnor Rostockeröl.

levande varelse. Somliga påstodo dock efteråt att det för deras öron lät som om det kommit nedifrån likkällaren.

Men på alla närvarande gjorde denna olycksbådande suck ett ohyggligt intryck, och isynnerhet tycktes den stackars Beret djupt skakad dervid; ty då ceremonien, utan vidare afbrott, straxt derpå var fullbordad, måste hon i halft medvetlost tillstånd ledas ur kyrkan och lyftas upp i sadeln.

Föröfrigt var der ingen, som kände sig hägad att anställa närmare efterforskningar om huruvida sucken möjligen kunde ha kommit från någon på läktaren eller annorstädes i kyrkan gömd person. Den förblef en hemlighetsfull tilldragelse.

Alla begåfv sig härefter i ett sällskap, ridande och gående om hvarandra, vägen nedåt kyrkogatan, tillbaka till Nylände.

Här stod redan på gården Goro Nytröens flytt saker, den rödmålade kistan med namn-bokstäfver och årtal, spinnrocken och de hvita träkärnen. Nu återstod blott att föra dessa saker ned i båten vid elfstranden, der

Berets saker genom modrens försorg, dels redan blifvit inskeppade, dels stodo uppställda på stranden. Och nog kunde det hända, att en och annan sak var nedförd dit, som man just icke räknade på att få plats för i den föga rymlige båten; men det var dock alltid vackert och »hederligt», om flytningen i folks ögon såg litet storstålig ut.

Gamla Mari hade ej följt med till kyrkan, alldenstund hon hade så mycket att bestyra, dels med flytningen och dels med en extra traktering af en sup med tilltugg, som skulle bjudas de från kyrkan återkomna. Hon ville åtminstone att det skulle sägas och spörjas, att Mari Nylände, den dugtigaste qvinnan i bygden, hade bestått sin dotter ett hederligt fästeröl. Alla af båda lagen, blefvo derföre efterhand af Mari inbudna och rikligen trakterade med öl och bränvin och tilltugg att »bita i».

Allteftersom gästerna nu i en upprymd sinnesstämning åter strömmade ut, begåfv sig några ned till elfbrädden, der de slog sig ned under det de väntade på fästeparens afresa, medan andra inne på Neby-gårdarne bildade muntert stojande grupper, der väl ännu mängen

ömsesidig traktering ur »lommellaskorna» bidrog till att underhålla och förhöja den glada sinnesstämningen.

En hop, som samlats borta vid Ulistu-gården, tilldrog sig isynnerhet uppmärksamheten genom sitt högljudda skratt och hejdlösa munterhet. Då man kom närmare platsen, såg man inne i hopen de försmäddade friarne, Per och Hans, som begge, oakadt ingen af dem varit med i gästbudslagen, likväl, efter allt utseende, tycktes ha smakat nästan väl mycket på ölet, i anledning af dagens betydelse.

Hans såg likväl något tvär och modfallen ut; men Per tycktes vara i ett särdeles uppsluppet och lustigt lynne och kom med infall, som oupphörligen väckte den kringstående hopens munterhet.

En af hans vänner trängde sig fram och tog honom i hand med de orden: »Välkommen hit, du ock, Per; men jag tycker du a' kommen väl sent i laget».

— Åh, jag kommer tidsnog, min »gut!» — Obedd ska' vara osedd, ser du; men så må väl Per vara med på slutet ändå, om det ska' bli något roligt utaf . . . Åh hej, så lustigt gästbudslag! Två brudgummar och bruden . . . Och två om en och fyra om två; men
(Fortsättning pag. 374.)

EN BORG GÅRD I STOR MOGOLS PALATS I DELHI.

EN BORG GÅRD I STOR MOGOLS PALATS I DELHI.

ett fiskeläge, kalladt "Squalperup," och först år 1319 ditflyttades den gamla staden af kung Erik Menved.

Men själva det nya Malmö är således, äfven det, redan en temligen gammal stad, och derpå se vi också ännu i dag tydliga bevis vid första besök, vi göra i dess inre. Byggnader, som redan sett några sekler, äro der synliga, särdeles vid och i närheten af Östergatan — stadens ansenligaste gata. Men dessa väldiga hus med sina höga spetsgafflar blifva der med hvarje år allt sällsyntare; och modernare och mindre bostäder uppföras, hvilka i förhållande till Östergatans ofantliga bredd taga sig rätt snöpligt ut. Sådant är åtminstone totalintrycket af dem.

Af stadens båda kyrkor besökte jag endast den Tyska, hvilken ej är äldre än af år 1693. Dess förnämsta märkvärdighet är, att takhvalvet, som är af trä, öfverallt är "tillpyntadt med målningar", som någon skånsk författare skrifer.

De taflor, man här ser, innehålla en exposé af hela bibeln ända från Adams till och med Kristi tid. Bäst lyckad är altartaflan, föreställande "Nattvarden", der Johannes med sitt mildt intagande, men på samma gång tänkande, ansigte gör ett behagligt intryck. Sämre är Judas, som här blifvit utstyrd med ett hår, så rödt, att det tyckes stå i ljusan låga.

Öfver altartaflan ha vi "Yttersta domen", der Kristus uppträder i röd mantel samt omgifven af en hop trumpetare och basunister. Jemte dessa förekommer också

en engel, som har att disponera icke blott öfver ett flammande svärd, utan äfven öfver himmelens blixtrar. Taflans nedre del framställer "Uppståndelsen", der man ser en mängd figurer stiga upp ur både jord och haf.

Derefter ha vi himmel och helvete för våra ögon. Denna framställning företer den egenheten, att tre fjerdedelar af himmelns invånare utgöras af qvinnor, hvar emot männens antal är så mycket större i de osaligas land. I himmelriket, der målaren varit nog anspråkslös att placera sig sjelf med hustru och barn allra nederst, tyckes en viss trefnad råda. De många fruntimren, af hvilka flera äro rätt täcka, se der glada och belåtna ut; hvar emot man på den motsatta sidan ser en mängd vilda, vresiga och vanställda ansigten. Personerna der synas också ha en hemsk framtid för sig; ty nedanför den mur af skyar, hvilken de, pådrifne af domens engel, hålla på att öfverstiga, möter dem en hop gapande ormar och drakar.

I en annan del af kyrkan se vi flera taflor ur Skapelsehistorien och i sammanhang dermed äfven Paradiset. På sistnämnda ställe finna vi först Adam sofvande på en tufva. Han vänder derunder ryggen mot Eva, som står och ser uppåt skyn, hvarifrån hon omstrålas af en ljusflod. Några oxar, som stå till vänster i bakgrunden, betrakta henne med förvåning. Bakom Eva synas tvenne får, af hvilka det ena tyckes ha hela sin uppmärksamhet riktad på Adam.

En annan vy från Paradiset visar oss "Syndafallet". Eva står vid "kunskapens träd" och räcker derifrån det olycksdigra äpplet åt Adam, som sitter helt obekymrad på en stor sten eller tufva. Vore ingen Evas dotter mer förförisk än stammomdren här, skulle Adams söner säkerligen ej så ofta söka den förbjudna frukten. Till höger om Adam sitter en hvit, släthårig hund, som med spänd uppmärksamhet synes afvakta hvad hans husbonde tänker taga sig till. Den, som på hela taflan ser klokast ut, är en elefant. Paradiset ser för öfrigt rätt trefligt ut med sin gröna skog i bakgrunden.

(Forts.)

Delhis Fäste.

Förestående planch framställer en af borggårdarne i fästningen i Delhi. Den besynnerliga vagn, som synes der, är Mogols hofdamers ekipage; mennisko-figurerna föreställa några stalldrängar och köpmän, som blifvit ditlockade af hoppet att till en resande få sälja indiska vapen.

Denna fästning var före upproret den enda plats i hela det stora riket, der Stora Mogol ännu kunde smickra sig med att vara konung. Utanför inhägnaden af detta sitt palats hade Timurs afkomling ej mera makt än den lägste af hans tjenare; men der gällde hans vilja som lag och toltusen personer voro den underdåniga. Ty denna fästning, byggd af röd granit, nästan i kvadratform, är ensam för sig nära nog en stad och påminner

vet du hvar som brudsängen stod? — Hej, gossar! slikt fästeröl ha aldrig varit drucket i Nebygård!

Dermed gjorde han ett högt språng och knäppte med fingrarna, och folkbopen skrattade åter, och tyckte att Per var en lustig fyr.

I båten invid stranden hade emellertid allt blifvit instufvadt, så vidt utrymmet tillät. Båda kistorna voro satta utefter båtens längd, i det att mellantofsen blifvit borttagen, och rundt omkring stodo tråkärnen och de öfriga sakerna uppstaplade, så att det ej blef någon annan plats för fästevinnorna, än att de fingo sätta sig på hvar sin kista.

Vi vilja ej vidare uppehålla oss vid den sorgliga afskeds scenen. De båda fästevinnorna hade redan intagit sina upphöjda platser; dock sågs, Goro, under krampaktiga snyftningar, mera ligga än sitta; men Beret satt i samma till utseendet halft medvetlös tillstånd, hvori hon nästan hela dagen befunnit sig.

På landbacken stodo bondgummorna och flickorna med näsdukar och förklädsnibbar för ögonen, och tillochmed geddåt gamla Maris färdade kinder runno strida fårar, me-

dan de återupprepade orden »se väl för er!» och »!f nu så väl, båda två!» ljödo från alla församlade.

Man väntade ännu på fästevinnorna, som förmodligen blifvit uppehållne i gården med att dricka en sista afskedskål. Ändtligen sågos de komma, åtföljde af största delen af de manliga gästerna.

Men innan de hunnit till båten sprungo Per och Hans fram ur en karlhop, som stod litet derifrån, stötte båten från land och kastade sig upp i den, innan någon kunde hindra det.

Mari uppgaf ett rop af förskräckelse, och alla ropade och bådo, att de måtte ro båten till landet igen; ingen kunde förstå hvad slikt spektakel skulle tjena till.

Men Per, som tillika med Hans fattat i årorna och i strykande fart lät det gå nedåt elfven, ropade tillbaka: »Nej, tack ska' ni ha! Nu ha vi fästat dem, och nu få jäntorna följa med oss, så långt det kan bli!»

Förargade och skakande på hufvudet stod det öfriga folket kvar nere vid båtstaden och såg en stund efter den bortilande båten. De tyckte att detta var ett elakt uppfåg. »Och så fullastad som båten var!» — Men elfvens krökning dolde den snart för deras blickar.

En mörk aning vaknade i gamla Mari Nyländes själ, och det lade sig likasom en tung vikt öfver hennes bröst. Hur gerna hade hon icke, i det ögonblick båten försvann bakom Tön-nässets udde, gifvit till, om det så skulle ha varit, all sin boskap, för att få Beret frisk och glad tillbaka och allt det som skett ogjordt!

Med tunga fjät vandrade hon upp till gården igen, medan gästerna togo farväl och skingrade sig, dragande hem hvar åt sitt håll.

Men för de båda bedragne fästevinnorna fanns det blott en utväg. De måste kasta sig upp på två af de hästar, som stodo sadlade, och igenom den snabbaste ridt utåt landsvägen söka så tidigt uppnå en landningsplats ett stycke nedutmed elfven, att de möjligtvis kunde komma före de roende, för att då antingen med godo eller ondo göra sina närmare rättigheter gällande; ty man kunde dock antaga, att de två sjelfgjorde fästevinnorna ej ville drifva skämtet till det yttersta, utan slutligen finna sig i att öfverlemnna platsen åt dem, som den med rätta tillkom. Och äfven om det icke lyckades dem att upphinna båten under vägen, var det dem dock högs maktpliggande att med allraförsta komma efter till den plats

om Kremlin, eller rättare Kreml i Moskwa, som, ehuru något vidsträcktare, är mycket mindre regelbunden och mindre vacker.

Då Engelsmännen år 1803 bemäktigade sig Delhi, säga herrar Fouvielle och Legault, föll den yttre muren i ruiner; det fanns blott till dess försvar några små bastioner, byggda ett stycke ifrån hvarandra. Löpgrafven var föga djup. Den terräng, som omgaf fästet var tillspärrad af ruiner, af gator, af grafvar och moskeer, och dessutom äfven genomskuren af rännilar.

Befästningarne omkring Delhi återställdes; murarne reparerades och löpgrafven gräfdes djupare; man uppförde en glacis; man nedref alla ruiner, som tillspärrade ingångarne till fästet. På samma gång uppfördes, för att förekomma en resning från invånarnes sida, en mängd torn, skilda från sjelfva fästningsmuren. I hvar och ett af dessa fanns en kanon som, i nödfall, kunde vändas mot staden.

Muselmanska läroanstalten, vid porten Adjemir, skyddades af ett utanverk. Stadsportarne försvarades på samma sätt som vid reguliera befästningar. Isynnerhet befästades Cachemir-porten med omsorg, och man upprättade derstädes en arsenal.

År 1838 anbefalldes lord Auckland vidlyftiga förbättringar och lät helt och hållet ombygga fästet Willesey. Det såg ut som om han ämnat uppföra ett citadell, ehuru Mogols palats kan ersätta ett dy-

gere vid Faaset, der den slutliga landstigningen i alla fall måste försiggå.

De redo skarpt, ja allt hvad hästarne kunde förmå. Men landvägen nedåt Faaset och Lille-Elfdalen gör många krokningar; den går först öfver Tön-bron och igenom skogarne ett godt stycke uppöfver Faastens-liden, innan den åter närmar sig elfven, hvilken också, innan den binner så långt, gör betydliga omvägar.

Vid Velt-eggen togo de af ifrån vägen. De förfrågade sig på gården, om någon der sett en båt med flyttgods ro nedåt elfven; men ingen hade i dag sett någon sådan. Båten kunde ej heller obemärkt ha kommit förbi; ty en man, som stod och sysslade uppe i backen, försäkrade dem, att under de två timmar han stått der, hade ingen båt rott nedåt elfven; han skulle annars nödvändigt ha sett den. Och på det stycket, de kunde öfverse uppåt elfven, upptäcktes ännu icke båten. Den mäktiga floden stod lugn och klar, och intet mörkt föremål visade sig på dess blanka solbelysta yta.

De antogo då att flyktningarne satt i land ett stycke längre upp, och derför låto de hästarne stå kvar och

likt, ty det är omgifvet af murar, rikligen försedda med torn, en löpgraf och vindbryggor. Det utgör äfven stadens försvarslinie emot flodsidan.

Blandade Ämnen.

Godt minne. De berömda författarne Corneille, Racine, Crebillon, Piron egde alla ett ovanligt godt minne. Piron uppläste sina teaterstycken för skådespelarne och nedskref dem först då, när de blifvit antagna.

Ett eget nöje. I sydamerikanska staten Paraguay finnes fashionabelt folk af eget slag. Det är de så kallade Yerbasamlarne, hvilka insamla det i Paraguay växande theet.

Då dessa yerbasamlare återkomma från sina skogar, är deras första göromål att skaffa sig ett vackert med silfver utsiradt betsel samt sporrar och stigbyglar af samma metall. Derefter lega de sig en välbyggd häst, och sedan de försett denne med en dyrbar sadel och alla möjliga prydnader, är det deras högsta nöje, att med denne galoppa ikring och visa sig, att i all sin glans defilera förbi sina vänner och sålunda förslösa deras genom arbete hopsparade penningar.

När dessa tagit slut, återvända de till sina skogar, för att ånyo arbeta som slafvar ifrån sex ända till åtta månader.

Man ser i Paraguay ganska ofta personer, hvilka på nyssbeskrifna sätt äro försedde med ridtyg af det utmärktaste slag, utan att ens hafva skor och strum-

begåfvo sig skyndsamt ned till elfven, för att sedan vandra längs utmed stranden, till dess de funno dem de sökte.

De hade redan gått ett långt stycke utöfver ängarne, då de kommo till en liten udde, beväxt med al och vide. Öfvanför den bildade elfven en hvirvel, och då en öppning mellan träden gaf utsigt öfver vattnet, föllo deras ögon på — en båt, som låg der och svängde rundt ikring med kölen i vädret. Föröfrigt sågs intet.

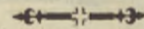
Dock — långt ute på elfven upptäcktes en hvit punkt och återigen en. Det var två mjölkbunkar, som sakta kommo flytande med strömmen; men af några menckliga varelser sågs ej ett spår.

Och dagen var lika solvarm och naturen lika skön; svalorna sväfvade som vanligt i munter flygt öfver den lugna vattenspegeln, då och då uppfångande en insekt, som floden förde med sig; i videbusken surrade humlan, och uppfån höjden hördes gökens melodiska sommarsång.

Men på elfbottens mjuka sandbädd lågo Berets och tre andra lik. Stället visste dock ingen.

por på fötterna, klädda i så trasiga jacker, att man vid första anblicken gissar, att den elegante ryttaren varit tvungen att bespara sig utgifterna för skodon och andra klädespersedlar, blott för att kunna förskaffa sig det enda, hans begär eftersträfvade, nemligen en dyrbar häst-mundering.

Sällsamt porträttmåleri. Den utmärkta skådespelerskan Guimard i Paris såg vid omkring sextio års ålder ännu ut som en flicka om tjuge år. Hvarje morgon ställde hon på ena sidan af sitt toilettbord en spegel, och på den andra ett porträtt, hvilket föreställde henne sjelf i hela ungdomens glans. Detta porträtt, hvars kolorit hon grundligt studerat, blef af henne nu kopieradt på hennes eget ansigte. Hon bortlade ej penseln och den med sminkfärger försedda paletten, förr än hon åstadkommit den största möjliga likhet.

Humoristiskt.

"Goda gerningar äro sällan bortkastade!" — säger ordspråket. Det vore dock bättre, om de blefve bortkastade; ty man kunde då ännu ha hopp om att finna rätt på flera goda gerningar.

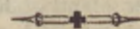
"Huru mycket begär ni i lön?" — frågade en amerikanare en ung gentleman, som hos honom sökte blifva anställd som bodbetjent.

— Fem dollars i veckan, om jag får ha nyckeln till penninglådan; — blef svaret — men annars önskar jag femton dollars.

Vi vilja icke försöka beskrifva de stackars männens förtvilan, då den sorgliga upplösningen af den nyss knutna förbindelsen stod klar för deras ögon. Det första de företogo var att få tvenne ilbud afsända uppåt bygden, medan de sjelfva med några andra fortforo att gå långs utmed elfven, för att möjligtvis finna något spår efter de försvunna. Det var ju ännu tänkbart, ehuru föga rimligt, att någon af de fyra människorna på ett eller annat sätt kunde ha tagit sig i land. Men allt sökande var förgäfves.

Af de tvenne buden skulle det ena framföra den sorgliga underrättelsen till de båda fästeqvinnornas föräldrahus, medan det andra ålades att gå direkte till prestgården och begära kyrkklockarne, få fatt i en ringare och med tillhjälp af kyrkklockan sammankalla bygdens folk, för att eftersöka de förolyckade.

[Forts.]

Bättre sent än aldrig!

— Men, kära barn, ni kommer ju så sent! Vi ha redan länge väntat er.
 — Ja, ser ni, det kommer an på det, som ligger i kofferten, som herrarne dernuppe nog ska' finna, när de packa ur den; och så gick det i början litet långsamt, emedan jag ett långt stycke måste ensam släpa den med mig, till dess min kamrat här, med hvilken jag gick tillsammans, beslöt sig för att hjälpa till. — och så äro vi nu här.

Politisk förlägenhet.

— Nå, hur stå sakerna i Indien, herr politikus?
 — Jo, mina vänner, uppriktigt sagdt, så har jag nu redan en half timma läst berättelsen derifrån och kan ändå inte bli rätt klok derpå. Der står taladt om en Schasadar i Mundisur, vidare om Singapore, Lahore, Gorukpore, Dinapur, Cawnpur, Dschudpur, Rhamphur äfvensom om Indur och Thakur, och slutligen om Radschputana, Sindiah, Arrah och Gwalior. Men fastän rajahn af Sirohi är för Engelmännens, såsom det skrives, så äro dock Pegu, Sirva, Kurim, Luknow, Outram och Havelock, och så ytterligare två spalter!
 — Det är ofantligt förvillande . . . men i alla fall ha de ändå Delhi?
 — Ja, det må Gud veta att deder Engelmännens äro ett befängdt folk — allt hvad de möjligtvis kunna få, det taga de!

Härmed följer Romanbihanget: "Modiga Hjertan," pag. 109—116.